

Laŭzana Esperanto-Societo

Okto
bro
2024

No 8

Laŭzana Esperanto-Societo

p.a. ch. de la Vallombreuse 14
CH – 1004 Lausanne
sekretario@eo-l.ch
+41 21 647 29 28

facebook.com/esperantolausanne
youtube.com ... esperantolausanne
dailymotion.com/esperantolausanne
poŝtĉekkonto : CCP 10-26785-8

Komitato 2024

Prezidanto :

Maryse Tissot (079 408 71 76)

Vicprezidanto :

Knud Sunier (079 210 97 75)

Sekretario :

François Randin (076 411 14 55)

Kasisto :

Françoise Pétermann (079 517 44 43)

Redaktoro :

Rosario Scopelliti (079 264 41 08)

Marde la 1^{an} de oktobro je 19h.
en *Les Marronniers* en Vevey.

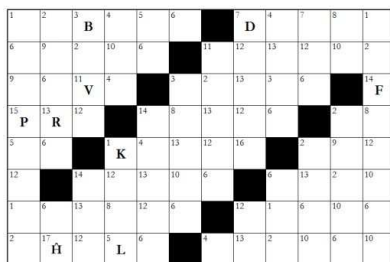
Cléa Robin
prelegos.

« *Eĉ nun, jarcenton poste,
ni povas senti la influon
de Gandhi. Li montris al
ni la vojon de senperforto.* »

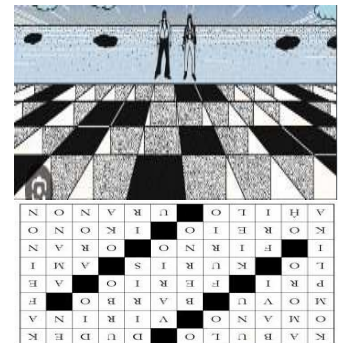
Ĉiuj el niaj kunsidoj aperas ĉe: eventaservo.org/o/LES

KRIPTA KRUCVORTENIGMO

Rekonstruu krucvortenigon anstataŭigante ĉiun numeron per litero.

La estonteco ĝuste estas fronte al ni ... bremsu !!!

Dankon al Knud, kiu sendas regule al ni proverbojn famajn ...

Pli la homoj ŝatas la potencon, pli oni devas forigi ilin for de ĝi. (Platon)

*Pli malfacilas maski la sentojn, kiujn ni havas ol ŝajni tiujn kiujn ni ne havas.
(La Rochefoucauld)*

Babilada Rondo

Jaŭde la 24^{an} de oktobro.
je la 19^a, ĉe Francisko
en la Vallombreuse.
(076 411 14 55)

Halo 18 de Beaulieu, Lausanne
Ma la 5^{an} de novembro
Rosario prelegos ...

Auberge communale - Epalinges
Sa la 14^{an} de decembro
Zamenhofa Festo

Starmania en Yverdon
Ma la 7^{an} de januaro
Decidota

VII

La kvinan tagon, denove dank'al la ŝafeto, la sekvantan sekreton pri la vivo de la eta princo estis malkaŝita al mi. Abrupte, sen antaŭklarigo, kvazaŭ rezulte de problemo longe kaj silente meditita, li demandis min:

"Ŝafeto, se ĝi manĝas arbustojn, ankaŭ florojn ĝi manĝas, ĉu ne?"

"Ŝafeto ĉion manĝas, kion ĝi trovas."

"Ĉu eĉ tiujn florojn, kiuj havas dornojn?"

"Jes, eĉ florojn, kiuj havas dornojn."

"La dornoj, do, por kio servas?"

Mi ne scias. Mi tiam estis tre okupata, provante malŝraŭbi tro streĉitan bolton de mia motoro. Mi estis zorgoplena, ĉar mia paneo jam ekmontriĝis vere serioza, dum la trinkakvo malpliĝis, kaj mi timis la plej malbonan.

"La dornoj, do, por kio servas?"

La eta princo neniam rezignis pri jam metita demando. Mi malpacientiĝis pro mia bolto kaj respondis senpripensaĵon:

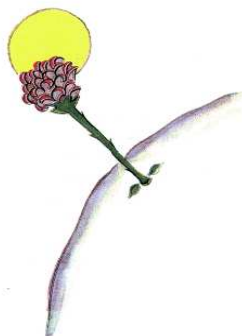
"Dornoj havas nenian utilon.

Tio estas pura malico flanke de la floroj!"

"Ho!"

Sed post silenteto li kvazaŭ malpardoneme pafis al mi:

"Mi ne kredas al vi! La floroj estas malfortaj. Ili

22

floroj? Ĉu tio ne pli seriozas kaj pli gravas, ol adicio de iu dika ruĝvizaĝa sinjoro? Kaj, se mi mem konas floron unikan en la mondo, kiu ekzistas nenie krom sur mia planedo, kaj kiun ŝafeto povas iun matenon nekonscie neniigi per unusola gluto kaj jen farite, ĉu tio ne estas ja grava afero?"

Li ruĝiĝis kaj daŭrigis:

"Se iu amas floron, unusolan en ĝia speco inter milionoj kaj milionoj da steloj, al tiu sufiĉas por esti feliĉa, ke li rigardu ilin. Li diris al si: '*Te tie estas mia floro...*' Sed, se la ŝafeto formanĝis la floron, estas por li, kvazaŭ ĉiuj steloj subite estingiĝus! Kaj ĉu tio mem ne gravas?" Nenion plu mi povis diri. Li subite ekploregis. Jam noktiĝis. Mi maltenis miajn ilojn. Mia martelo, mia bolto, la soifo kaj la morto ne plu gravis. Sur iu stelo, iu planedo, sur la mia, sur la Tero, unu eta princo bezonis konsolon. Mi lin brakumis, lin lulis. Mi diris al li: "*La floro, kiun vi amas, ne estas en danĝero... Mi ja desegnos buŝumon por via ŝafeto. Mi desegnos kiraseton por via floro... Mi...*"

Mi ne tro bone scias, kiam ion diri. Mi min sentis tre mallerata. Mi ne sciis, kiel atingi lin, kiel kontakti lin...

Ja tiel mistera estas la lando de larmoj.

24

estas naivaj. Ili trankviliĝas, kiel ili povas. Ili pro siaj dornoj kredas sin teruraj..."

Mi nenion respondis. En tiu momento mi pensis: "*Se ĉi tiu bolto plue rezistos, mi elsaltigos ĝin per martelo.*" La eta princo denove entrudiĝis en mian cerbumadon:

"Kaj vi, vi kredas, ke la floroj..."

"Sed ne! Sed ne! Mi nenion kredas!" mi respondis senpripense. "Mi ja zorgas pri seriozaĵoj."

Li rigardis min mirigite.

"Pri seriozaĵoj!"

Li vidis min tenanta enmane mian martelon, dum miaj fingroj estis nigritaj de ŝmiroleo, kliniĝanta super objekto, kiu ŝajnis al li tre malbela.

"Vi parolas kiel granduloj!"

Tio iom hontigis min. Sed senkompatate li aldonis:

"Vi konfuzas ĉion, miksas ĉion!"

Li vere estis tre kolera. Li skuadis en la vento siajn orajn harojn:

"Mi konas planedon, kie troviĝas karmezina sinjoro. Neniam li priflaris floron. Neniam li rigardis stelon. Neniam li amis homon. Neniam li ion alian faris krom adiciojn. Kaj dum la tuta tago li ripetas kiel vi: '*Mi estas serioza viro! Mi estas serioza viro!*' kaj pro tio li fierege ŝveliĝas. Se li ne estas homo, li estas fungo!"

"Kio li estas?"

"Fungo!"

La eta princo jam estis tute pala pro kolero. "Dum milionoj da ĵaroj la floroj fabrikis dornojn. Dum milionoj da ĵaroj la ŝafoj tamen manĝis la florojn. Kaj ĉu ne estas serioze klopodi por kompreni, kial ili tiel multe penas por fabriki por si dornojn, kiuj neniam utilas? Ĉu ne estas gravaĵo la milito inter ŝafoj kaj

23

VIII

Mi tre rapide lernis pli bone koni tiun floron. De ĉiam kreskadis sur la planedo de la eta princo floroj tre simplaj, ornamitaj per unu sola vico da petaloj, okupantaj malmulte da spaco kaj ĝenantaj neniun. Ili aperis iumatene en la herbo kaj poste velkis tiuvespere. Sed tiu ĉi ekĝermis unu tagon el semo alblovita Dio-scias-de-kie, kaj la eta princo tre atente observis tiun ŝoson, kiu ne similis al la aliaj. Ĝi povis estis nova specio de baobabo.

Sed la arbusteto baldaŭ ĉesis kreski kaj komencis prepari floron. La eta princo, kiu ĉeestis la elvolviĝon de granda burĝono, ja sentis, ke iu mirakla aĵo ekaperos el ĝi, sed la floro, ŝirmata per sia verda ĉambro, senfine longe preparadis sian belecon. Ĝi zorge elektadis siajn kolorojn. Ĝi malrapide vestadis sin, ĝi taŭge surmetadis siajn petalojn unu post unu. Ĝi ne volis naskiĝi tute ĉifita, kiel la papavetoj... Ĝi ne volis aperi alie, ol plene radianta de beleco. Jes ja! Ĝi estis tre koketa! Ĝia mistera tualetado do daŭris tagojn kaj tagojn.

Kaj unu matenon, precize dum sunleviĝo, jen ĝi ekaperis.

25